

SOLISTEN

Nummer 4

November December Januar 2014

94. årgang

**Vi ønsker alle medlemmer
en glædelig jul og et godt nytår**

SOLISTEN

FORBUNDETS KONTOR:

Vesterbrogade 57, 1620 København V
 Åbningstid: torsdag kl. 10-13, Tlf. 33 25 05 51
 uden for kontorets åbningstid 30 59 05 51
 E-mail: mail@solistforbundet.dk
 www.solistforbundet.dk

BESTYRELSEN:

Chresten Speggers, Tove Hyldgaard,
 Flemming Leinert, Pia Gruwier, Lars Boye Jensen,
 Pernille Schrøder, Christian Steffensen
 Suppleanter: Ove Mynderup, Nis H. Pedersen

FORBUNDETS JURIDISKE KONSULENT:

Advokat Judy Jakobsen

REDAKTØR: Chresten Speggers

RUNDE FØDSELSDAGE

Nina Pavlovski 60, den 14 december
 Kristian Holm Joensen 50, den 21 december
 Henriette Elimar Sørensen 50, den 28 december
 Claus Bregengård 60, den 23 januar
 Bjørn Tidmand 75, den 24 januar
 Jens Ramsing 60, den 04 februar
 Michael Malmgreen 70, den 13 februar
 Kia Kolbe 60, den 17 februar
 Bjarne Lisby 70, den 28 februar
 Monica Westheimer 60, den 07 marts
 Carol Conrad 50, den 26 marts
 René A. Jensen 60, den 27 marts
 Laura Kamis Wrang 50, den 30 marts

NYE MEDLEMMER

Kristine Gether, klassisk sanger
 Pelle Emil Hebsgaard, skuespiller
 Anna Kruse, rytmisk sanger
 Karolina Leedo, fløjtenist
 Kristian Rusbjerg, harmonikaspiller
 Poul Udbye Pock-Steen, organist/cembalist
 Linnea Voss, skuespiller
 Ann-Christin Wesser Ingels, sanger

Forsiden kunne i denne december-udgave af SOLISTEN måske ligne et fristende gavekatalog fra et stormagasin. Juletræet bugner af lys og spreder ønsket om fred og glæde og giver forhåbentlig et varmt juleglimt i øjet til alle.

Efteråret på kontoret har desværre været lidt præget af vores mange kvaler med at få NETS til at forstå, at vi gerne ville have sendt girokortet ud til medlemmerne inden december. Vi overgår til PBS betalingsservice fra 1. januar, men det har bestemt ikke været nogen *walkover* at blive optaget i den sammenhæng. Alle papirerne var blevet udfyldt og indsendt inden sommerferien, og den 4. august fik vi en e-mail, hvori det blev bekræftet, at vi havde udfyldt formularerne korrekt, og at banken også var informeret. I løbet af en uge ville vi blive tilmeldt. Da der var gået over en måned tillod jeg mig at rykke første gang ... uden resultat. Da der var gået 1½ måned, rykkede både Margit Plambæk og jeg ... fortsat uden den store respons. Da der så var gået lidt over to måneder, og vi stadig intet havde hørt, fandt jeg de store bogstaver frem. Endelig skete der så noget. I har forhåbentlig alle (bortset fra æresmedlemmerne) modtaget et girokort og kan herefter – hvis I ønsker det – give jeres bank besked om automatisk PBS-indbetaling af kontingentet fremover. Husk at beløbet kan fratrækkes på selvangivelsen!

Bestyrelsen modtog i sommer en henvendelse fra Torben *Træsko* Pedersen og Peter Holst Bech, angående Solisterier på Bakken i 2015. Hidtil har vi gjort brug af Friluftsscenen. En del af vore medlemmer har givet udtryk for, at stedet måske ikke var helt så egnet til Solisterierne, fordi publikum kan komme og gå, og der indimellem mangler fokus.

Det er jo ingen hemmelighed, at *Korsbæk* genopstår som forlystelsesaktivitet på Bakken fra foråret 2015. Hotel Postgaarden, som vi kender det fra tv-serien *Madtador* bliver også opført, og vil få plads til ca. 200 siddende gæster. Solisterne i 2015 vil finde sted fra Postgaardens scene 4 tirsdage kl. 20.00 i den kommende sæson. Programmerne kan allerede ses på Forbundets hjemmeside.

Overenskomstsituationen med DR er desværre fortsat uafklaret. Suspensionen er blevet forlænget til næste sommer. Det er selvfølgelig positivt, men bortset fra denne gode nyhed er vi tilbage til situationen i maj, hvor DR's advokat skulle kontakte vores (DSF og DAF) med præcis samme formål. Jeg skal nok holde medlemmerne orienteret om det videre forløb.

Til gengæld har efteråret jo i den grad været præget af diskussionen om DR Underholdningsorkestres fortsatte eksistens. Undertegnede var til stede, da der blev overrakt underskrifter til kulturminister Marianne Jelved samme morgen i oktober, som Folketinget åbnede. Det var en stor og rørende oplevelse at stå foran trappen til Christiansborg og synge "I Danmark er jeg født". Fællesrådets medlemmer og mange musikere og solister var mødt op. Dario Campeotto sang for.

DRUO er en enestående kulturhistorisk institution, der bliver umulig at erstatte. Både som orkester i sig selv, men i høj grad også som akkompagnerende orkester for mange af vore solister. Vi har ikke noget alternativ.

I skrivende stund ser det ud til, at der er et politisk flertal for at bevare orkesteret, men ingen kender dagen, før kulturministeren har fundet pengene.

Solisterne vil fra 1. januar 2015 være ens honoreret over hele landet. Mange har været uforstående over for forskellen i honorarstørrelse på at optræde i hhv. København og Jylland. Bestyrelsen har på et møde i oktober besluttet, at honoraret fremover er ens over hele landet, med et rejsetillæg på kr. 1.000 *pr. bro*, forstået således, at kommer man fra Jylland og optræder på Sjælland, er der kr. 2.000 i rejsetillæg - og kommer man fra Sjælland og optræder på en af vores solisteri lokaliteter i Jylland, er det ligeledes kr. 2.000 i rejsetillæg. Er det i Odense der optrædes, er det kr. 1.000 i tillæg for dem, der kommer fra Jylland og Sjælland.

Lad mig runde af med at vende tilbage til juletræet på forsiden af *SOLISTEN*. Et symbol på fred og glæde - lys og håb.

Måtte der komme mange gode solisttiltag i det kommende år til vores medlemmer. Lad lyset og håbet give masser af glæde og tillid, og lad os da prøve at undgå at bruge de tre bogstaver *m i s* foran ordet tillid - og i stedet vise hinanden og verden respekt og tiltro.

Glædelig jul og et rigtig godt nytår til jer alle.

CS

HUSK KONTINGENTET!

Som noget nyt kan du fremover betale dit kontingent via Betalingsservice så du ikke skal tænke på om det bliver betalt til tiden. Du skal dog selv sørge for at melde opkrævningen til i din netbank eller dit pengeinstitut. Dit kontingent vil så blive betalt automatisk fra d. 1. januar 2016. Men husk selv at betale den aktuelle opkrævning for 2015.

SOLIST - FRA BYBUD TIL JULLEMAND ...

EN SNAK MED HENRIK H. LUND

En torsdag i november er jeg taget til Vanløse. Henriks store og venlige hund tager imod mig ved havelågen. Der er gang i Åbjergvej, fordi der p.t. lægges nyt tag over det hyggelige rækkehus.

Det er to dage efter receptionen på Revymuseet, hvor Henrik på Wilhelm Hansens Musik Forlag udgav sine *55 Viser & Sange*. En meget velbesøgt begivenhed, hvor en velopløst Henrik gav os prøver fra bogens indhold med Susanne Dyhr ved klaveret.

Jeg bliver budt indenfor - fru Laila er i byen, men der er dækket op med oste og pølse-mad til kaffen, og jeg når næsten ikke at finde min lille båndoptager frem, før Henrik er i gang med at fortælle.

Her har Laila og jeg boet i 3 år. Da vi overtog huset, var det én stor mørkebrun bodega. Kælderen var fyldt med kitsch: Reklameølflasker, tyrolerforklæder, truthorn og humørblade. Her var - om jeg så må sige - et rigtig dumt entertainerrum i gemytlig stil. Han havde sat gelænder op overalt, men til sidst kunne han sgu ikke mere. Altid i højt humør - og hans kone, som vi købte huset af, sagde: "I den kælder har der i den grad været gang i den!"

Vi skal jo tilbage i tiden Henrik. Lad mig høre, hvordan det hele begyndte for dig.

Jo, det, vi går og gør, det er jo sådan noget, der ligger i os. Jeg var klassens klovn. Jeg tegnede på tavlen til jul, når der skulle hygges med bordene stillet op i en cirkel og med lys - og ingen øretæver den dag! Dengang fik vi jo gerne tæsk, hvis ikke vi lige opførte os, som læreren mente, vi skulle. Men når jeg tegnede på tavlen, var jeg nummer et! I alle de andre fag var jeg nærmest nummer sjok. Birkerød Stats-

skole var lidt den scherfigske model, hvad lærere angår. Her var en del *lektor Blommer!* Vi blev løftet op i tindingehåret. Vi havde en lærer (fred være med ham), der var fuldstændig syg i hovedet. Min bror havde ham til gymnastik. Når der var én i klassen, der havde forset sig, skulle de gå i rundkreds i gymnastiksalen, og hver gang han kom forbi læreren, blev han slået. Det var tortur. Der er ikke andre benævnelser for det. Det lyder så middelalderligt, men mange forældre, de sagde jo: Der er jo ingen der tager skade af det.. eller noget i den retning.

Jeg blev konfirmeret af pastor Schwartz Nielsen - han var ud af den berømte skuespillerslægt og var en entertainer af Guds nåde. Han vejede ikke under 175 kg. Og havde det smukkeste fjæs og en god sangstemme.

Da jeg blev konfirmeret, sagde pastor Schwartz Nielsen: "Henrik, jeg har tænkt mig at starte Birkerød Konfirmandforening. Du skal være formand." Jeg var 14 år. Og her må man jo optræde lidt - og det var jo det, der var hans ærinde. Så kom han selv med et lille tørklæde på og fremsagde vers som en lille pige. Han var morsom. Og jeg sang jo med min lyse *førstesopran*. Min far Harald H. Lund var sammen med Jakob Paludan to af *byens berømte sønner*, og de fik hvert år en kasse *Special Brew æresøl* fra Carlsberg. Min ven Finn Larsen og jeg vidste jo, de stod i kælderen, og måtte jo lige smage dem. Vi tog et par stykker hver. Samme aften skulle jeg i Birkerød Konfirmandforening. Her optrådte formanden på 14. år med en lille skid på, og Schwartz Nielsen sagde: "Henrik, er du beruset?" Det var min solistdebut!

Min næste store oplevelse var en amerikansk blues-sanger der hed Josh White. Han skulle optræde i Glassalen i Tivoli, og

Blicher Hansen, der havde arrangeret det, var min fars gode ven. Per Wiking, som gik på kunsthåndværkerskolen sammen med min storebror Steffen, havde foræret mig en plade med to numre. Den ene side "One Meat Ball" - og på den anden "When the Blind Man stood on the Road and Cried", indsunget af Josh White. Jeg sled dem op på rejsegrammofonen. Jeg kunne dem i søvne.

Min far, som var en mærkelig mand, sagde: "Jeg har aftalt med Blicher Hansen, at du kommer derind. Og hvis du kan, så se, om du kan få ham der Josh White med hjem til lidt mad." En flot, sort mand var han. Jeg kom derind. Han sang "When the Blind man..." - Jeg gik op til ham i pausen og sagde på mit *Birkerød* engelsk: "Hello, Mr. Josh White. I would like to invite you home for dinner tonight in Birkerød"... Tænk, så siger han *Yes!*

Vi ringede til mor, som gik i panik, men tog noget mad ud af fryseren - forloren skildpadde, tror jeg. Så kom Blicher Hansen og jeg hjem med Josh White og med et par piger ... og han havde guitaren med! Han kunne spille, når han gik med den på ryggen! Med greb og hele lortet!

Jeg har desværre mistet det stålbånd, jeg havde fra min båndoptager, hvor jeg indsang "When the Blind Man", og hvor Josh White spillede til. Men jeg har det i mit hjerte. Og han skrev på omslaget af sin plade: To my Palls! Det var en solistoptræden, som jeg aldrig vil glemme.

Du blev sproglig student?

Nej, jeg gik ud af gymnasiet. Jeg var bundskraber i mellemskolen, men mor og far sagde: Du skal vel i gymnasiet? Og så begyndte jeg at lukke de der bøger op, og det var jo meget sjovt at se, hvad der var indeni. Så fik jeg mirakuløst gode karakterer og kom i sprogligt gymnasium. Men

der var mange grunde til, at jeg var kulret, og i hvert fald så var det slet ikke mig. Det fungerede ikke. Jeg fik UG i tegning, men det var også det eneste UG, jeg fik. Og så en dag gik jeg op på lærerværelset i frokostpausen og sagde op; jeg havde ikke snakket med mine forældre om det, men jeg sagde: *Jeg vil gerne meddele de damer og herrer, at jeg trækker mig fra gymnasiet.*

Der kom ellers aldrig elever på lærerværelset - det var fuldstændig utænkeligt. Men jeg var jo lidt af en solist. Min gamle lektor Zerlang, fik blanke øjne. Han gav mig TG i tysk, men fandt mig forfriskende fjollet.

Derefter gik jeg direkte over til grønthandlerbutikken *Bellis*, for jeg havde set, de søgte et bud, og jeg ville ikke komme tomhændet hjem til mine forældre!

Det var et prestigefald for familien. *Kan godt - men vil ikke*, stod der i karakterbøgerne.

Så blev jeg bud og fik kr. 50 om ugen hos *Bellis*, og jeg var ikke til at rokke. Selv fars lidt voldelige adfærd kunne ikke overbevise mig. Så købte jeg mig en stor bredskygget hat og pyntede den med grønlangkål. Jeg lignede D'Artagnan. *Bellis bud - Bare byens bedste*. De 5 b'er. Jeg var jo reklamemand. Så kørte jeg ud med varer og lavede frygtelige skandaler ... cyklede på min *Long John* ned gennem tunnellen ved Birkerød Station, hvor der var nogle små bitte trapper. Her mistede jeg herredømmet over min budcykel. Jeg var på vej ud til fru tandlæge Garff med pelargonier - den sprødeste blomst, der findes. Hun havde købt otte røde pelargonier. De var ødelagte. Men jeg stak blomsterne ned i jorden ved siden af stænglen, og afleverede dem. Så gik der to dage, så ringede hun ... Så måtte jeg bryde sammen og tilstå ...

Ham, der havde blomsterforretningen *Bellis*, var tidligere violinist i en stumfilmbiograf, men blev jo arbejdsløs. Gindrup

hed han. Han var den blideste, skønneste musiske mand. Ham og hans pragtfulde ungarske kone Wanda var så søde. Graver Mortensen fra Birkerød Kirke og naboen cykelsmeden, der var så grim som en kyklop, delte et par bajere i baglokalet. Jeg fik vist også en slurk eller to, og så sang jeg! Det var der det hele startede - i baglokalet, når der ikke var kunder.

Så kommer jeg på kunsthåndværkerskolen på reklamelinjen - ligesom min storebror. Men efter nogle år synes jeg ærlig talt, det stod lidt i stampe derinde, så det fuldførte jeg heller ikke. Så blev jeg soldat. Sergent i det tunge luftværn. Og her var jeg også solist! Blev en populær befalingsmand. Især når jeg var klovn. En kedelig søndag, hvor der ellers intet skete på vagten, spurgte rekrutterne mig: "Hr. sergent. Vil De ikke nok spise grimt?" - Jeg svarede: "På én betingelse. At I gør min uniform i stand bagefter." Det lovede de. Og så kravlede jeg rundt og lavede grimasser - med italiensk salat ud over det hele! Jeg havde tre vinkler! Jeg klatrede i varmerørene, og hældte saftevand ned ad ryggen... Rekrutterne der stod udenfor vinduet, var ødelagte af grin! Så smed jeg uniformen, og to timer efter var den presset og rensat igen.

Jeg havde mødt en pige inde i Kattesundet, der var 12 år ældre end mig. Hun kunne lære noget fra sig! Når jeg så havde fri, så kørte jeg ind på min Velo Solex. Næste morgen skulle jeg så stille ude på vagten ude i Avedøre. Min veninde og jeg havde jo kævet den ... Hun var jo en voksen dame og havde alt, hvad der hørte til faget - og hold da kæft, hvor var jeg fuld ... og jeg skulle jo melde stuen klar til premierløjtnanten.

Hvis jeg nu havde været et dumt svin, så havde rekrutterne været ligeglade, men sådan var det heldigvis ikke. På vej der-

ud kørte jeg ind i en benzintank og ud i et blomstebed, hvor jeg lå og rodede, så ryggen af min uniform blev revet itu - vinklerne hang i en tynd tråd! Da jeg kom ind på stuen, hørte jeg rekrutterne: Sergenten er fuld! De smed mig op på en briks. Jeg grinede. De syede ryggen på uniformen. Vaskede og barberede mig. Pudsede mine støvler. Og så var der en, der kylede 12 pakker Dandy i munden på mig. Premierløjtnanten kom, og jeg fik sagt: Hr. prrr Løjtnant ... melder stuen klar! Heilmann, hed han vist; han havde nogle nervøse trækninger: "Ser nydeligt ud ... Nydeligt!" Og så gik han igen. Og så klappede rekrutterne.

Dengang var man to år i tvunget tjeneste. 1955 - 56. Det var Korea-krisetid. Nogle nætter skulle vi sove i fuldt beredskab pga. truslen. Ja, sådan tolkede forsvaret det, så de benyttede lejligheden til at lege krig. To år er fandeme lang tid. Og det var røvkedeligt! Men så satte vi selv lidt kolorit på det, og jeg fik det bedste ud af det. Jeg sang på pudsestuen, fortalte løgnehistorier fra det virkelige liv; jeg havde et publikum.

Da jeg slap ud blev jeg optaget som volontør, på *Harlang & Toksvig Reklamebureau*. Her var min storebror også. Jeg startede i bogholderiet. Der fik de mig hurtigt ud fra. Det kostede dem tre måneder at rette op på det igen. Så kom jeg i produktionsafdelingen og lærte alt fra bunden.

Nu gik det pludselig stærkt. Jeg blev flyttet op i den kreative afdeling, op til min herlige ven Erik Deigaard, der var tekstforfatter. Han ville gerne have mig siddende som føl, og her fik jeg layout-opgaver, hvor jeg sad og tegnede. Og jeg fik tekstopgaver. Så gik jeg ind til Niels Erik Lundsgaard, den elegante direktør, og sagde: "Jeg synes, jeg skal have lønforhøjelse. Hvad siger du?" "Hvad får du nu?" "1.200 om må-

Henrik H. Lund
Foto: RUD

neden?" "Så kan du få 1.250 – og det er det." Samme dag havde jeg set, at Balling Reklamebureau - med gamle Niels Balling - søgte en afløser for en legendarisk tekstforfatter: Olav Hast (som lavede Far til Fire sammen med Engholm). Hast havde trukket sig tilbage, og de søgte mindst to til at erstatte dette ikon. Jeg gik ned til Balling som det unge, glatbarberede røvhul, jeg var - og søgte stillingen. "Vil De søge Olav Hast' stilling?" "Ja!" Senere sagde han til mig at det kunne han sgu ikke stå for.

Så var der én, der hed Harboe, som startede eget reklamebureau, en knopskydning af Balling-bureauet, så de kunne have konkurrerende kunder. Man kunne jo i princippet ikke have både Ford og Chevrolet i samme hus, men hvis man lavede en knopskydning, kunne man godt. Og Harboe hev mig med sig som artdirector, leder af den kreative afdeling, og jeg var endnu ikke fyldt 25.

Så ringede Arne Sabro (ikke en Gyldenblond) og spurgte, hvordan jeg havde det.

"Jo tak, jeg er lidt træt af at skulle oversætte for Colgate: *For friske hvide tænder og bedre ånde ...* og den slags." "Så kom over til mig - så bliver du underdirektør." Og så kom jeg til Sabroe. En ægte Nørrebro-dreng, der havde læst HD og svunget sig op i rækkerne.

Her var jeg i nogle år, og så startede jeg for mig selv. Reklamebureauet hed Henrik H Lund aps., med bl.a. Vordingborg Køkkenet, Tøjeksperten og Folkekirkens Nødhjælp som kunder. Det gik rigtig godt. Bureauet havde vi i 23 år.

Jeg skrev pladetekster til Freddy Fræk og Lise Reinau. Da var jeg 30 år. Jeg kom sent i gang. Jeg begyndte at optræde sammen med *Kabaret De Unge*, sammen med Jørgen Fritsche - en showmand, som du sikkert ikke har hørt om, fordi du er så belastende ung, Chresten. Her sang jeg bl.a. kvartetten fra *Rigoletto* - alene. Jeg spillede alle rollerne. Døde, og faldt baglæns om! Det tog keglér.

Den dumme solistoptræden jeg har

lavet - det hører jo også med - det var til Daells Varehus personalefest. Jørgen Fritsche og jeg var engagerede til at underholde, og vi var først sat på kl. 23. Jeg sang svenske sange: Min Elskling, Sov i min arm og to mere. Og jeg akkompagnerede mig selv på guitaren.

Da jeg kom ind, lå der et par under et bord, og de var i fuld gang ... Det hele var i opløsning. *Hold kæft, skægabe*, var der én, der råbte op til mig. *Skrub af med jer!* Så ville jeg lige fortælle en vittighed, men så var der en, der smed noget i hovedet på mig. Så gik vi. Men vi grinede meget bagefter. Det er 50 år siden.

Hvornår begynder du at skrive til revyerne?

Noget af det første var sammen med Simon Rosenbaum til Helsingør Revyen. Her skrev jeg nogle spagfærdige ting sammen med Quist og Holbæk. Så kom jeg med til Tivoli Friheden i Aarhus sammen med Simon. Her var jeg fast. Simon kom hjem til mig hvert år, og der var linet op til frokost, og vi blev velsignet berusede. Vi havde et fantastisk samarbejde de år. Ulla Henningsen sang "Mødet" første gang der.

Volmer Sørensen henvendte sig fra Cirkusrevyen, så skrev jeg for ham. Nogle store monologer. Jeg skrev også noget af det sidste, han bestilte. Han ringede til mig, da han var døende. Han var lam i den ene side og kom desværre aldrig til den premiere. Han var en hård hund, men jeg var aldrig bange for ham. Jeg gav ham indimellem en skideballe. Han blev så lykkelig! Begavet mand. *Dansevisen* - for søren da. "Du må skrive en monolog til Lone Helmer," sagde han. "Du må gøre det i nat." Og jeg skrev.

Jeg mødte den unge Per Pallesen, da jeg var til Cirkusrevyens forestilling. Og så

blev det Hjørring! Fra 1979. Jeg er nok den, der har skrevet flest numre til Hjørring Revyen. Den periode, hvor Arne Forchhammer og jeg skrev revyen, og Per var ved roret, det er den mest gyldne periode i mit liv. Vi fik så gode anmeldelser. Vi indførte *shortie*-begrebet. De store revyer har jo siden skelet til den crazy form, vi havde. Der var næsten aldrig noget konkret om en kendt politiker, eller én af dem der havde gjort sig uheldigt bemærket. Det var mere i stil med PH-revyerne - almene menneskelige emner. Evigt aktuelle ting. Det giver jo også længere holdbarhed for et nummer. Per var fantastisk. Tid og sted. Hvor er du? Det kontrollerede han. Arne og jeg skrev, og Per tævede os, indtil det var på plads. Kun lidt røg ud. Men jeg har da også en skuffe med lort.

I Hjørring Revyen lagde vi os ikke fladt ned for tyrolerhatten; publikum fik nogle provokationer, men også masser af humør, pjat og pjank. Arne var den satiriske skarpe, og jeg var den tossede og sorte. Hvad jeg ikke har fået Lisbeth Lundquist til ... og der var heldigvis plads til det. Det var en pragtfuld legeplads. Det blev en milepæl.

I 1976 begyndte jeg sammen med Per at være tovholder i Sigurd Müllers Vinhandel i Ålborg. Hvert år i december var der vinsmagning, som blev afsluttet med en times revy. Det havde jeg i ti år, hvor jeg havde alle mulige deroppe at underholde. Ellegaard, Lykkegaard, Pernille Schrøder. Jeg har bl.a. sunget Don Juan med Susanne Elmark, den lækre sild. Ræk mig din hånd ... Duetten.

Jeg optræder en del i viseforeninger, også fordi mine tekster passer godt til netop de folk, som selv synger viser og sange. Så har jeg Lars Boye med i det jyske, og Susanne Dyhr, når vi er på Sjælland og Fyn. I gamle dage var det Erik Ryge. Vi havde

et herligt makkerskab. Det var lystløgn fra ende til anden. Vi kunne bilde publikum hvad som helst ind. De er så autoritets-tro, hvis man bare holder pokerfjæset. Vi var til visefestival i en større provinsby, og blev enige om at finde en gade, som publikum kendte, og så påstod vi, at *her* boede Evert Taube i mange år. Folk troede sgu på det! Når jeg præsenterede Erik, kunne jeg fx finde på at sige: Han er lige kommet hjem fra et stort mesterskab i synkron-svømning, og ved I, hvem han svømmede sammen med? Birthe Weiss. Også hvert år i mange år den 15. august, den gamle haves fødselsdag, sang jeg i Tivolis Bodega med Erik Ryge som akkompagnatør.

Du har været formand for DPA i mange år, en tid, hvor du blandt meget andet var med til at indføre, at der skulle være 50% til hver i KODA-afregning til hhv. tekstforfatter og komponist. Du har været julemand i Alles Tidens Julemand, TV2 julekalenderen i 1996 - som bliver genudsendt netop i år. Du blev, som du selv siger det: Proportionsforvrængende verdensberømt i en periode ...

Ja, børn ringede på døren, og når jeg åbnede sagde de: Ja, det er ham ... og så gik de igen. Det var en skide skæg tid. Vi optrådte i Lyngby Storcenter. Martin Miehe-Renard skrev en lille forestilling, som vi så spillede en fem-seks gange i træk, med 20 minutters pause imellem. Paul Hüttel, Jan Lindebjerg, Christiane Bjørg Nielsen og jeg. Jeg tror, jeg havde over 1000 børn på armen i den måned. Det var en stor oplevelse. Jeg elsker børn ... hvis bare der er rigeligt med kapers...

Men jeg vil gerne understrege: Jeg er solist. Jeg er ikke skuespiller. Jeg har stor respekt for det fag! Men jeg kan *lade som om*.

Jeg var også julemand i 1988 - i Flemming Jensens *Jul i Grønland*. Ikke nogen stor rolle, men en meget stor oplevelse.

Jeg var toastmaster ved de store firmafe-ster i Falkoner Centret i mange år. Vi kunne blive ved ...

Og du har netop udgivet sangbogen '55 viser og sange'. Hvis idé var det?

Jeg henvendte mig til Wilhelm Hansen, fordi jeg ofte, når jeg er ude at optræde, får det klassiske spørgsmål: Hvordan får jeg fat i den sang? Og i stedet for hver gang at skulle sende kopier af kopier ud, så kan man nu købe sangbogen, med både teksten og noderne i. Det der også er prikken over i'et for mig, er, at jeg selv har illustreret dem. Jeg er medlem af Dansk Blinde-samfund. Jeg kan fx ikke se dig, når jeg sidder her. Havde du nu været en yngre kønsmoden kvinde, havde det jo været ærgerligt...

I dag kan læse ved hjælp af et forstørrelses apparat. Jeg har mit blindeskilt på nu, når jeg går rundt derude. Men de siger ude på instituttet for blinde og svagsynede, IBOS (hurra for det i øvrigt), at det er en psykisk styrke jeg har, der gør, at jeg virker seende. Det tager jeg som en kompliment. Så selvom jeg ikke kunne se mere, har jeg illustreret bogen med 55 tegninger. Med en lup, der skubbede til min pen. Det er da også en god pr-historie!

Hvad står H'et egentlig for i dit navn?

Harmløs ... Nej - Hartvig. Det er fra min farmor. Hun var en mærkelig kvinde, og hun var eddermame sjov! Augusta, hed hun. En pæonrød kvinde. Når mor og far var ude at rejse, blev vi passet af farmor, og når vi kom hjem fra skole, inden vi fik vores madder med tandmargarine, skulle vi stå på et ben og synge:

*Jeg tjente hos en bager, det var i Åbenrå.
På fjerde sal mit lille kammer lå.
Tit sad jeg der i vinduet og så i gården
ned.
I gården stod en lille spillekant.*

Det er fra hende jeg har gøglerblodet.

*Hvis du nu som den kloge, modne herre
skulle komme med et godt råd til den nye
generation af solister?*

Uanset hvor du er, hvad det er for en bøl-
gelængde, du rider på, hvor højlydt du end
er, eller lavmælt, så er der et fælles *must*,
og det er at kunne en eller anden for hånd-
værk. Én eller anden form for professio-
nalisme må du kunne diske op med for at
kunne fastholde et publikum. Det må ikke
blive sådan, at du ikke vover dig uden for
tapen på gulvet i dit arrangement, men du
må kunne et eller andet som er unikt, for
ellers skal du lade være med at stille op.
I gamle dage havde vi en regel: Hvis ikke
du ved, hvordan du vil slutte af, så lad
være!

I dag er der desværre en tendens til at gå
ind og være sjov i 3 minutter og så gå ud
igen. Måske er det sjovt, men når man går
ud, så kommer der ikke den der *pointe*,
hvor man drejer det hele 180 grader. Den
kan jeg godt savne.

Jeg synes, det er så fedt, når man laver
et nummer, hvor man binder sløjfen. Der
må være en *pointe*, der snører posen sam-
men.

Jeg vil også sige, at man skal ikke hele ti-
den bevæge sig under bælttestedet, med-
mindre det er utilgiveligt sjovt. Uimodstå-
eligt sjovt, vil jeg sige. Så har jeg intet imod,
at alt bliver sagt i den groveste fortolkning.
Men hvis jeg mærker, at vi hellere må sige
noget sjofelt for en sikkerheds skyld, så
bliver det sgu lidt pauvert.

CS

Alle tiders julemand hos Pyrus

Henrik H. Lund synger selv sine sange på teaterbåden "Café Liva"

Nyhavn 26 · 1051 København K

Søndag d. 14. december kl. 16.00

først til mole – bedste pladser

På klaveret: Susanne Dyhr

Entré kr. 80,-

GLIMT FRA SOLIST LIVET

Spil Dansk dag på Promenaden 2014 med Kirsten Siggaard, Leif Maibom og Thomas Pakula. Foto: Niller

*Kopenhagen Kabaret – Alsion i Sønderborg i november.
Foto: Patricio Soto*

WILHELM HANSEN MUSIKFORLAG

Henrik H. Lund 55 viser og sange

**Ny
sangbog**

Vejl. pris kr. 299,00

Denne sangbog indeholder – som titlen røber – 55 sange og viser med tekster af Henrik H. Lund. Plukket direkte fra mandens frodige og mangfoldige produktion af tekster, skrevet til vidt forskellige sammenhænge: tv, revy, teater, plade, etc.

Tegnerierne i bogen er begået af Henrik selv.

Sangene er gengivet som becifret melodilinje med underlagt tekst.

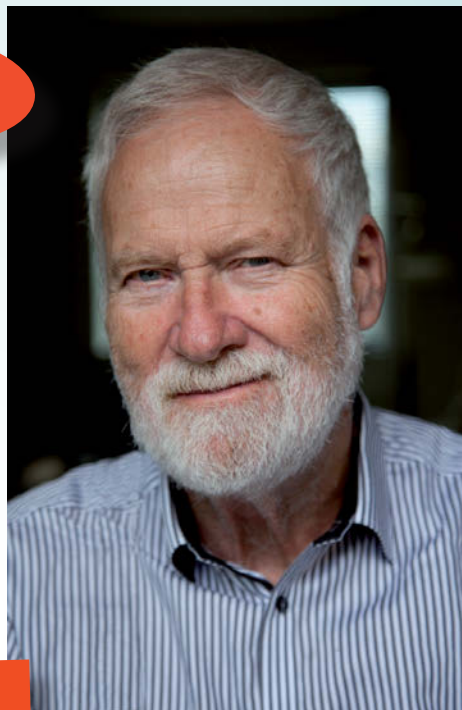

Foto © Steen Møller Rasmussen

HENRIK H. LUND 55 VISER OG SANGE

TEKSTER OG NODER

WH
WILHELM HANSEN MUSIKFORLAG

